

*Zrcadlo
Věčnosti*

Pavel Sebastian Huška

Pavel Sebastian Huška

Zrcadlo Věčnosti

1989 - 1998

Věřuše...

ÚSVIT VĚČNOSTI

*Majestátně stoupajíc,
tichem, jež ji provází,
nad prázdnými pláněmi
nová hvězda vychází.*

*Zjevila se v dálavách,
prazábleskem bytí,
pusté prázdno okolní
hluboce však cítí.*

*By svou smutnou samotu
učinila krátkou,
hvězda stvoří planety,
jimž teď bude matkou.*

*Po svém mocném zrození,
jak praví řád odvěký,
dcery její kolem ní
kroužit budou navěky.*

*Poprvé tak vychází,
pustou zemi osvítí,
proudy světla oslavujíc
nové říše dobytí.*

*Světla, které promění
černou propast temnot
ve studnici bohatství,
svět, jenž zplodí život.*

*Hvězda, která dálkou
nekonečnou cestuje
a která všem slávu
Stvoření teď' zvěstuje.*

*A každý den nad Zemí,
ráno, než se vynoří,
rudou barvou východu
obloha se rozhoří.*

*A tak, když se rozednívá
nad bývalou propastí,
není to jen pouhý úsvit,
je to úsvit Věčnosti...*

VE SNU

*Klidný večer pokročil,
sfoukneš plamen svíčky.
Zvláštní svět se probouzí
za ztěžklými víčky.*

*Vlahý jen listím
šelestí vánek,
s hlubokou nocí
přichází spánek.*

*Za jeho branou
slyšíš zvon znít.
Jdeš nyní za ním,
začínáš snít.*

*Tělo teď odpočívá
a kamsi odplouvá.
Duch tvůj za ním se dívá,
ve snu...*

*Nad temným obzorem,
tam, v dálce mlhavé,
oblaky prosvítat,
zříš světlo prchavé.*

*Se zvukem zvonu
míříš tím směrem,
nad zemí pluješ
přízračným šerem.*

*Z duše se stal stín
a hvězdy svítí.
Mysl tvá odlétá k nim,
ve snu...*

*Do království divů,
které bdící nevnímají.
Na rtech slova kouzel,
obrazy hned ožívají.*

*Zemský povrch mizí
a stává se neskutečným.
Vydáváš se na pout',
vstříc dálavám nekonečným.*

*Ruce, když sepjaté jsou
a noc je tichá.
Oči tvé zamčené jsou,
ve snu...*

*Závratné a předlouhé
je tvé snové putování.
Bloudíš říší tajemnou,
vracíš se až za svítání.*

*Noc potichu odešla,
slunečný den vzplál.
Břeskné ráno povstalo,
ty však ležíš dál.*

*Tělo je již plno síly,
přesto oči zavíráš.
Chceš být aspoň ještě chvíli
ve snu...*

VODOPÁD SMUTKU

*Chladná řeka bezejmenná,
divým proudem štvaná.
Moře sic tak daleko jest,
voda přec je slaná.*

*Cítím ji, když unaven,
na konci sil vskutku,
 nahý stojím v mrazivém
vodopádu smutku.*

*Mrznu a mdlé okolí
snad se mi jen zdá.
Duše tone v prázdnotách,
černou barvu má.*

*V temnotě jedinou
hvězdu plát zřím.
Stojím zde samotén
se smutkem svým.*

*Výkřik můj zoufalý
odlétá do noci.
Osud byl troufalý,
není mi pomoci!*

*Ani čas nezhojí
zlomené srdce;
přijde-li očištec,
přijmu jej trpce.*

*Vodopád smutku pak
smyje můj žal,
tesknota v duši však
potrvá dál...*